

hvis Fattigforsørgelse ikke kan paalægges nogen enkelt Commune. Man vil saaledes faae en Orden for Alt, hvad der vedkommer Bagabønder og lignende Personer. Nogle af Udgifterne falde nu paa Amtsrepartitionfondet, andre paa Politikassen, og om nogle vides slet ikke, hvor de falde hen, og det fremkalder da Hærfarere af Forespørgsler og Resolutioner. Jeg troer, at Spørgsmaalet her bliver ordnet paa en naturlig Maade, der i sinantiel Henseende ikke kan have Betænklichkeiten, og som i Realiteten vil være hensigtsmæssig. Jeg kommer nu til et Spørgsmaal, der har givet Anledning til deelte Meninger, nemlig hvorvidt der skal gives Befordringsgodtgjørelse til Amtsraadsmedlemmerne. Det vil sees af Udvalgets Betænkning, at hvis det erede Thing skulde forkaste samtlige Forslag, vilde vi gjøre som Løse, græde med tørre Øine, thi det er rigtig nok en Overbevisning, som vi Alle dele, at det vilde være lidet ønskeligt, at man skulde opgive det sunde, gode, retfærdige og hensigtsmæssige Princip, at de communale Byrder ikke vederlægges, og nægtet det maa indrømmes, at en saadan Befordringsgodtgjørelse ikke er noget Vederlag for selve Arbeidet, men kun for de contante Udgifter, saa er det dog et første Skridt paa en Bane, som kunde føre til at fordærve og forvanste noget af det Smukkeste ved vor communale Indretning, at saadanne Poster betragtes som Hæders- og Tilidsposter paa Grund af den Indskyldelse og Anseelse, som de give. Naar Udvalgets Fleertal desuagtet har troet at maatte stille dette Forslag med Hensyn hertil, da er det skeet, fordi det er bitterligt, at der i saa Henseende næres bestemte Ønsker, og havde vi ikke vidst det før, saa maatte vi have seet det deraf, at da denne vigtige Lov blev foreslagt her i Thinget, spillede netop dette lille Punkt en Hovedrolle ved Sagens første Behandling; man troede derfor, at det vilde være hensigtsmæssigst at afværge videregaaende Fordringer ved at fastsætte en moderat Godtgjørelse af 3 Ml., der har Analogi for sig i andre Lovbestemmelser, f. Ex. med Hensyn til Reiser i Anledning af Landsstingsvalgene, for hver Miils Reise, som fore-

tages i Amtsraadets Tjeneste. Jeg kan altsaa ikke Andet end fraraade at gaae ind over det Minimum, som har Analogi i, hvad ialtsald Landsstinget maa ansee for et meget passende Vederlag. Jeg skal dernæst berøre det Spørgsmaal, som har deelt Udvalget, nemlig om der skal gives Godtgjørelse for alle Reiser, der foretages i Amtsraadets Tjeneste, eller kun for Reiserne til og fra Amtsraads møderne. For den sidste Bestemmelse kan væsentlig tale, at denne Fordring unægtelig har større Afkomst til at paagtes, naar man vil tage Rjæbstadrepræsentanter med ind i Amtsraadet, thi medens det ubetinget kan forudsættes, at ethvert Amtsraadsmedlem fra Landdistricterne selv har Heste og Vogn, saa at Reiserne blive en mindre sølgelig Byrde for dem, kan det ikke negtes, at Folk fra Rjæbstaderne, naar de skulle leie Heste og Vogn, og især naar de skulle være henviste til vor meget dyre Extrapostbefordring, let kunne lade sig affkræffe. Godtgjørelsen skulde altsaa efter denne Betragtning indskrænktes til Reiser til og fra Møderne. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at medens disse Reiser falde lige paa Amtsraadsmedlemmerne, er der gjerne nogle Faa, som der i en ganske særdeles Grad lægges Værlag paa, for at undersøge Vandvæsenet, Veivæsenet osv., og for dem kan det da blive temmelig trykkende især i nogle Aar. Med Hensyn til saadanne Reiser er det mig bekendt, at der især er bleven gjort Fordring gjældende paa Godtgjørelse, idet Amtsraadsmedlemmerne have fundet det i sin Orden, at de befordre sig selv til og fra Møderne, men ansee saadanne extraordinære Reiser for temmelig trykkende især for de Medlemmer, der ere mere villige og mere stikfede til at foretage Undersøgelser som de her antydede. Jeg for mit Vedkommende mener altsaa, at skal man gaae ind paa noget Forslag om Godtgjørelse, saa maa man helst bestemme sig til Forslaget om Godtgjørelse for hver Miils Veilængde, Medlemmerne have at reise i Amtsraadets Tjeneste, men da tillige sætte denne Godtgjørelse lavt, love sig selv at blive staaende derved og ikke gaae videre.